

[Undervisningsministeren.]

bekendtgørelsen af 1938 om ordenen i folkeskolen i realiteten klart siger, at spanskrør kun må anvendes over for børn, der viser rå og hensynsløs optræden over for kammerater. Dermed er det fastslået, at brug af spanskrør er en forholdsregel, som skolen kun må tage i anvendelse i specielle tilfælde som en nødhjælp, når andre midler ikke slår til, og jeg vil gerne have, at man fastholder denne baggrund.

Det er mit indtryk — og det var det ærede medlem også inde på — at brugen er yderst sjælden. Præcise oplysninger foreligger ikke, da der ikke eksisterer nogen forskrift om indberetning til ministeriet om de tilfælde, hvor legemlig revselse finder sted, men i hvert fald er det en kendsgerning, at ministeriet nu praktisk taget aldrig modtager klager over stedfunden legemlig revselse, hverken under den ene eller den anden form. Jeg er ikke tilhænger af spanskrøret og er glad for at kunne sige, at det er ved at forsvinde ud af skolen, så spørgsmålet om ophævelse af den pågældende bestemmelse i bekendtgørelsen af 1938 har på denne baggrund ringe aktualitet. Jeg tror for så vidt, at vi i praksis er på linje med en række af de lande, som det ærede medlem henviste til.

Når der nu rejses krav om, at muligheden for i nødsfald at bruge afstraffelser af denne karakter helt fjernes, tror jeg, det er påkrævet, at vi overvejer, hvad der kan sættes i stedet. Det kan jo tænkes, at en ophævelse ville føre til en forkortelse af vejen til børneværnet. Jeg ser ikke bort fra det, det ærede medlem anførte om børneværnsinstitutionen. Jeg ser heller ikke bort fra de bemærkninger, det ærede medlem fremførte om den hjælp, der ydes fra psykologisk hold, og heller ikke fra det, der ligger gemt i alle de pædagogiske reformer, men jeg vil gerne fremhæve, at der ikke for folkeskolens vedkommende er nogen mulighed for at gribe til bortvisning, som man kan i andre uddannelsessektioner, og kun i større byer kan man anvende flytning fra den ene skole til den anden. Jeg tror for så vidt, dette middel spiller en vis rolle her i København.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på problemerne, men vil gerne

sige — og det er det afgørende — at jeg er villig til at lade hele spørgsmålet om ordenen i folkeskolen underkaste en nærmere undersøgelse i et bredt sammensat udvalg, hvorved alle sider af problemet kan blive belyst og beskuet i en bred sammenhæng.

Dupont: Jeg takker den højtærede undervisningsminister for det positive svar, der ligger i løftet om nedsættelse af et udvalg.

Jeg vil dog alligevel spørge den højtærede undervisningsminister, om jeg må betragte det sådan, at dette udvalg dels bliver nedsat på bredt grundlag, dels får pålæg om at arbejde hurtigt, idet jeg har den opfattelse, at det, selv om det er de enkeltstående tilfælde, der er tale om, er nødvendigt at skynde sig i denne sag.

Undervisningsministeren (Helweg Petersen): Jeg kan naturligvis ikke her sige, på hvilket tidspunkt undersøgelsen kan være tilendebragt, men jeg for min del skal gøre, hvad jeg kan for, at undersøgelsen bliver fremskyndet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Skræppenborg-Nielsen* til indenrigsministeren:

„Kan ministeren sige noget om, hvornår de højst utilstrækkelige og forældede opvarmningsforhold på statshospitalet i Middelfart bringes endeligt i orden?“

Skræppenborg-Nielsen: Det er altid svært at være regering. Det kan ofte være mere end vanskeligt at være minister — og er det vel også denne sag vedrørende. Undertiden hænder det, at det er lidet misundelsesværdigt som overlæge at overtage et statshospital, der, om ikke på alle områder, så dog på ret væsentlige, var kørt ned, så det batter.

En af årsagerne til det af mig i dag stillede spørgsmål til den højtærede indenrigsminister er den fødselsdagssamtale, som dagbladet Politiken for den 18. oktober 1963 bragte med overlæge, dr. med. Jørgen Ravn, statshospitalet i Middelfart, og dernæst også den højtærede indenrigsministers svar i samme blad den 20. oktober 1963.